

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

گزارشها	Reports
---------	---------

گزارشگران پورتال- افغانستان

۰۱ دسمبر ۲۰۱۴

در افغانستان چه می گذرد؟

۲۵۶

افزایش خشونت ها در سالجاری علیه زنان در افغانستان اشغالی

به گفته مقامات وزارت نام نهاد امور زنان، در هشت ماه سالجاری بیش از ۲۲۲۴ مورد خشونت علیه زنان در این وزارت به ثبت رسیده است. به این ترتیب به طور اوسط هر روز ده خشونت به ثبت رسیده است، این در حالیست که به علت سنتی بودن جامعه و حاکمیت فرهنگ پوسیده مرد سالاری، اکثریت زنانی که مورد خشونت قرار می گیرند، حاضر نیستند به شخص یا نهادی شکایت نمایند.

در گزارشی که از سوی نهادی به نام (اکشن اید) به مناسبت (روز جهانی محو خشونت علیه زنان) به نشر رسیده، نشان می دهد که از هر ده زن افغان، ۷ تن آنها به نهاد های عدلی و قضائی اعتماد ندارند. بیش از نیم زنان به پولیس باور ندارند و نسبت به سال گذشته این بی باوری ها ۱۳ درصد افزایش را نشان می دهد. در این گزارش آمده است که ۸۷ درصد از کل زنان افغان با یکی از انواع خشونت ها روبه رو می باشند و از آن جمله، ۶۲ درصد از زنان از این خشونت ها رنج می برند. تنها ۳۶ درصد از زنان کشور ما به عضوی از خانواده یا فامیل شان باور دارند و زمانی که مورد خشونت قرار بگیرند، به آنها شکایت می کنند.

ساحه خشونت بر زنان در کشور ما به مراتب وسیع تر از خشونت علیه مردان در این کشور است. در افغانستان مستعمره – نیمه فئودالی، زنان مورد انواع خشونت چون استفاده از کلمات ناشایست (سیاه سر، عاجزه، کوچ، حیوان و غیره...)، هتک حرمت، تحقیر، لت و کوب، جنس دوم جامعه، استفاده ابزاری از زنان، حق تلفی در ادارات و نهاد های دولت پوشالی، رقصاندر در محافل، بد دادن، ازدواج های اجباری، خودسوزی، کشتار های هدفمند، آزار و اذیت لفظی در محل کار و بازار و از همه مهتمتر تجاوز وحشیانه جنسی قرار می گیرند.

افغانستان اشغالی یکی از غیر مصون ترین کشور های جهان در قدم اول برای زنان و کودکان آن و در قدم بعدی برای تمامی توده های درد دیده و زجر کشیده ای می باشد که بیشتر از ۹۵ درصد جامعه را تشکیل می دهند. تا زمانی که سگان درنده اشغالگر در این کشور وجود داشته باشند و دولت پوشالی و وابسته بر سرنوشت توده های ما حاکم باشد، هیچ روزنه امیدی برای بهتر شدن وضعیت موجود دیده نمی شود و باید هر روز شاهد افزایش خشونت ها علیه تمامی افراد جامعه مخصوصاً خشونت علیه زنان باشیم.

روزانه ۳۶ افغان در اثر مرض سل زندگی شان را در افغانستان اشغالی از دست می دهند

سازمان جهانی صحت طی گزارشی اعلان کرد که آمار مرگ و میر ناشی از مرض سل در افغانستان با افزایش ۳۰ درصد، سالانه به مرز ۱۳۰۰۰ نفر می رسد. به عبارت دیگر روزانه ۳۶ انسان در افغانستان اشغالی در اثر مریضی سل جان شان را از دست می دهند. تقریباً دو سال پیش مجموع کسانی که در نتیجه مرض سل در افغانستان جان های شان را از دست دادند، ده هزار نفر بود که با گذشت دو سال، این تعداد با افزایش ۳۰ درصد به ۱۳ هزار نفر رسید. این در حالیست که به یقین کامل می توان گفت که تعداد واقعی کسانی که به این مرض مبتلا می گردند به مراتب بیشتر از ارقامی است که به نشر رسیده است. احصائیه های واقعی به دلیل عدم موجودیت مراکز صحتی به قدر کافی در کشور و دور بودن مراکزی که این مرض را تشخیص می دهد از ساحات زندگی اکثریت توده ها به نشر رسیده نمی تواند.

رئیس دفتر این سازمان در کابل، می گوید که سال گذشته تنها ۳۱ هزار مورد از این بیماری به ثبت رسیده و در حدود ۲۷ هزار مورد دیگر اصلاً به ثبت نرسیده است. به گفته مقامات وزارت نام نهاد و فاسد (صحت) هر سال در حدود ۵۸ هزار مورد جدید به مبتلایان این بیماری افزوده می شود.

فقر و نا امنی دو عامل مهم و عمده این مرض گفته شده است. مخصوصاً به دلیل فقر بسیار گسترده و غیر قابل باوری که بر زندگی بیشتر از ۹۵ درصد مردم ما سایه افکنده، باعث گردیده که هر روز به تعداد مبتلایان به این مرض افزوده شوند.

در سیزده سال گذشته سرازیر شدن بیش از صد میلیارد دالر تحت نام «کمک» به افغانستان اشغالی، نه تنها کوچکترین تأثیر مثبتی به زندگی اقتصادی توده های ستمدیده و جنگزده ما نداشته بلکه این پول ها زمینه را برای عده ای انگشت شمار دزد، خاین، جاسوس، وطنفروش، بی وجدان، پست و مزدور اجانب و بیگانه ها فراهم ساخته تا برای شان زندگی افسانه ئی بسازند. از این «کمک» ها نصیب مردم بیچاره و زحمتکش ما تنها گلوله های داغ، ویرانی خانه ها و مزارع و داشتن زندگی دوزخ آسا و جهنمی بوده و بس.

یگانه راه برای رهائی از زندگی جهنمی کنونی، فقط اتحاد و همبستگی توده های درد دیده و زجر کشیده ما زیر پرچم استقلال و آزادی کشور می باشد و تا زمانی که درنده های اشغالگر از کشور ما رانده نشوند و کاخ های مرمرین استبداد بر سر شان خراب نگردند، توده های ما هیچ روز خوشی را نباید امید داشته باشند. یگانه راه رهائی از ظلم استعمار و استبداد، اتحاد و همبستگی تمامی نیرو های آزادیخواه، استقلال طلب، مترقی، وطنپرست، انقلابی و روشنفکران واقعی تحت جبهه واحد ضد اشغال و استبداد است.